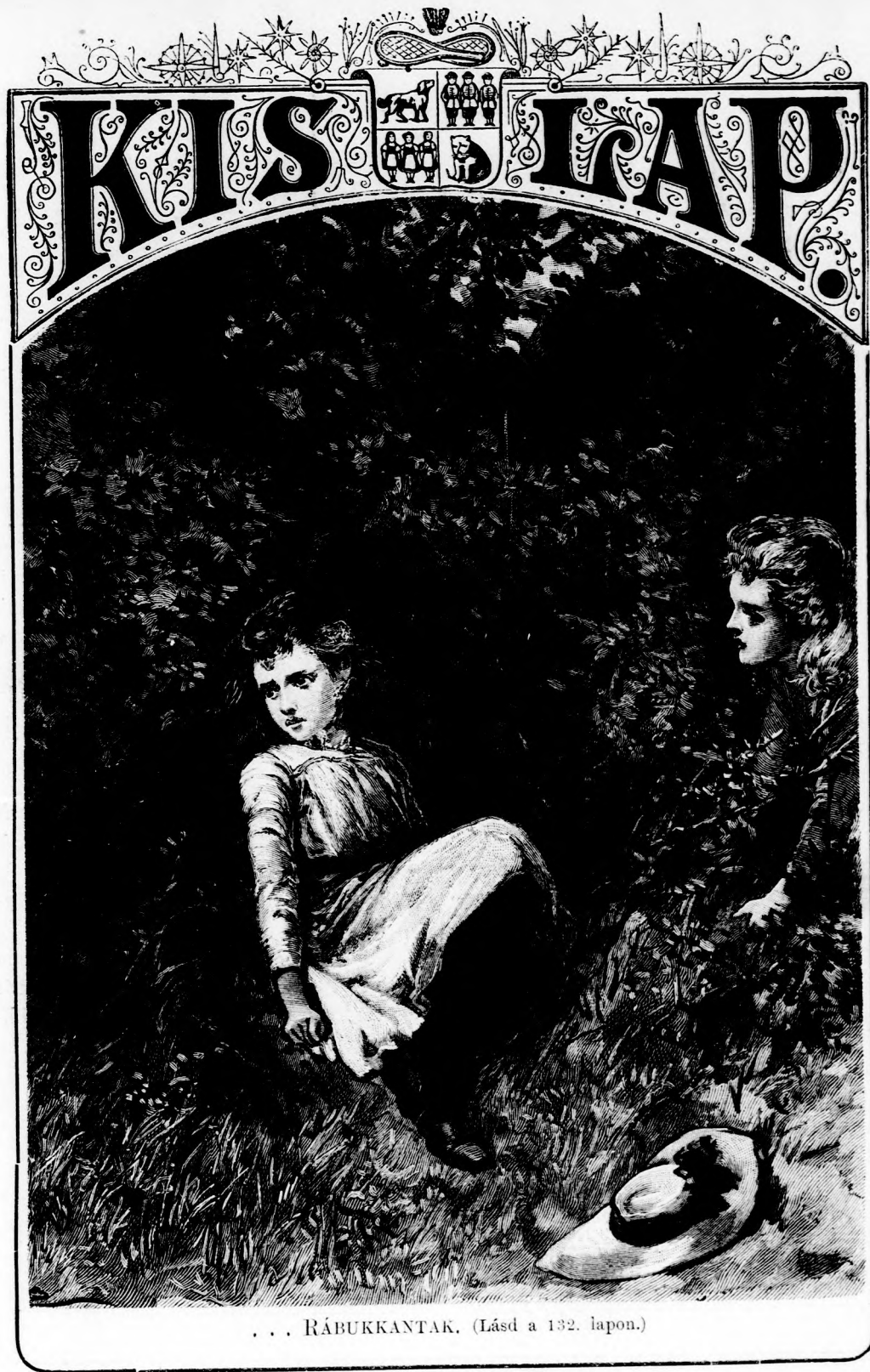

Szám.

a rejt-
Tehát
pedig
egyed-
t épp
adata :
y csak
gitka.
XLIX.
megfej-
tudja :
e nem
a. —
dte a
elfelej-
ogy a
örölte.
rencz.
üdvöz-
kezdő
on is.
Sán-
gytok.
csak a
kalma-
i ada-
Rejt-
yek a
lenek.
ezimet
vasóm
ás-ezi-
napján
galom-
a, de a
lhetek,
igy, a
t kell
erde-
rt ha
olunk,
minek
is. —
szivből
hatlak
sem,
e, ugy
tván.
von le
et. —
meg-
esalád
fogom.

in-nyo-
i tábla
mából
maeum
tere 3.

am-épület.

... RÁBUKANTAK. (Lásd a 132. lapon.)

XLIX. köt. 9. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1895. szeptember 1-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

VADGALAMB.

— Elbeszélés, több képpel. —

(Folytatás.)

AZ EGYIK kellemes dolog, melyet a Bársony csacsinak köszönhetek, az volt, hogy szép nyári délutánokon most már nagyobb kirándulásokat rendezhettek, még pedig, hogy pörpatvar ne legyen a fölött, ki üljön a csacsin, az apa úgy intézkedett, hogy a csacsi egyik napon a fiuké legyen, a másik napon a leányoké, Piroskáé és Magduskáé. Ezt Kálmán és Dini jobb is szerették így, nemcsak azért, mert így inkább tölthették a kedvöket, hanem főképp mert Magduskával most már nem szívesen játszogattak.

Ugy titokban valóságos kis ellenségnek nézték Magduskát, de ez is őket. Az apa, a nevelőné és Etelka is sokkal szigorubb rendet tartottak ugyan, hogysem a kis ellenségek egymásnak véteni mertek volna; de hogy szeressék egymást, azt persze semmikép sem lehetett rájuk erőszakolni. Magduska nem tudta elfelejteni a sértést, melyet Kálmán követett el rajta; viszont Kálmán semmikép sem tudta kivenni a fejéből azt a gondolatot, hogy abban a szerencsétlen szobor-históriában Magduskának része van valamikép, már legalább annyiban, hogy a Magduska szavai háritották a gyanút végkép Kálmánra, úgy hogy rajta is száradt a dolog és ártatlanul viseli apja haragját.

A kis vadgalamb azonban nem törődött vele, beérte a Pirooska társaságával. Mert Pirooskával még csak megvolt úgy ahogy, kivált mikor kint nyargalásztak a csacsin. Olyan messzire elkalandoztak, hogy Pirooska

akárhányszor már szinte félni kezdett. Egy ízben pedig így szólt:

— Jaj, most már forduljunk vissza! Nagyon messzire jöttünk, már jóformán a Dunánál vagyunk.

— A Dunánál? nem látom . . . pedig az nagy folyó.

— No, hiszen még nem értünk egészen odáig . . . de azt hiszem, legalább is a fele útján vagyok.

— De szeretném a Dunát látni!

— Majd megkérjük apácskát, vigyen egyszer oda. Én már voltam a Dunán . . . nagy hajón utaztunk. Éppen ezen az országúton kell a duna-ujfalusi állomásra menni, ott kikötnek a hajók s be lehet szállni. Apácska mindig ott száll be és ki, mikor Budapestre utazik.

Magduska belátta, hogy a csacsin oly messzire nem rándulhatnak, tehát nem is gondolt tovább rá s szerencsésen haza jutottak.

Ezeknek a kellemes kirándulásoknak azonban csöppet sem kellemes következményök támadt. Magduskának most még kevesebb türelme és maradása volt a könyvek és a zongora mellett, az esze mindig odakint járt a csacsinál, a mezőn, erdőben s ennek persze a leczke szörnyen kárát vallotta, mert a kis vadgalamb legtöbbször feléje sem nézett a föladványának.

— No bizony! Ráérek arra holnap is. Most szép uj kötőféket csinállok a Bársonynak.

A kisasszony természetesen más véleményben volt s éppen azon a napon, a melyen Magduska a szép uj kötőféket be akarta fejezni, igen szigoruan mondá:

— Magduska, tedd félre azt a játékot és végezd a leczkédet.

— Ezt már be kell fejeznem. Már nem sok van hátra.

— Befejezheted holnap.

S nagyobb biztosság okáért kivette kezéből a játékmunkát. A kis vadgalamb haragosan fölberzenkedett s hevesen kiáltá:

— Nem bánom! Ha ezt nem fejezhetem be, akkor nem is tanulok. Én ezt akarom előbb megcsinálni!

— Én pedig azt akarom, hogy előbb a leczkédet végezd, felelé nyugodtan a kisasszony. És figyelmeztetek, hogy ha nem készülsz el a leczkéddel, nem mehetsz Piroskával és a csacsival kirándulásra.

— Nem bánom! Hát nem megyek!

S amint magukra maradtak Piroskával, élénken odafordult hozzá:

— Ugy-e, te sem mégy, ha én nem mehetek?

Piroska ezt nem találta olyan nagyon természetesnek, egyelőre azonban kitérőleg felelt:

— Mért ne jöhetnél, Magduska? Ha szaporán dologhoz látunk, elkészülhetünk idején.

— De én nem akarok! Mért vette el a kisasszony a szép kötőfékemet? Most már azért sem!

— Ugyan, Magduska! Elrontod a multságunkat.

— Majd játszogatunk itthon.

Ha Piroska ebben a pillanatban el nem hirtelenkedi a szót, ha még egy kicsit szeretettel és szeliden biztatja Magduskát, akkor a kis vadgalamb alkalmasint mégis csak meggondolta volna a dolgot s jóra fordul minden; Piroskának azonban hamar elfogyott a türelme, arra meg semmi kedvet sem érzett, hogy ő is megszenvedjen a Magduska hibájáért. Éppen nem nyájasan így felelt tehát:

— Én bizony nem unatkozom itthon csak azért, mert neked durerzaskodnod tetszik.

— Mit? Hát elmégy nélkülem?

— El hát!

Magduska fülig elvörösödött haragjában, de még biztatta magát:

— Csakhogy nem mehetsz ám! Te magad nem is tudsz felülni Bársonyra. Bánni sem tudsz vele, nem engedelmeskedik neked.

— Azért is elmegyek. Elkísér Kálmán vagy Dini. Nem szorulok rád.

— De ma nem övök a csacsi.

— Igen, ha mind a ketten mennék. De ha csak én megyek, akkor közülök is jöhet valamelyik.

Magduska érezte, hogy meg van fogva, meg van verve, nincs más hátra, mint szépen meghátrálni. De éppen csak ezt nem volt hajlandó megtenni, kivált mikor Piroska a fiuk segítségére hivatkozik. Persze, mind összetartanak ellene, elmulatnak jól, nem bánják egy csöppet sem, hogy ő mit csinál, ha egymagára marad. Piroska sem különb a fiuknál. Hát Piroskával sem lesz jobb barátságban.

Ilyenféle haragos gondolatok villantak át Magduskának a fején. Hevesen az asztalra ütött és így szólt:

— Jól van! Hát menj velök. Én ugy sem megyek többé veled soha, soha, soha!

S ott hagyva könyveit, leczkáját, kirohant a szobából.

Piroska meglehetősen boszusan nézett utána és a vállát vonogatta:

— Nem tehetek róla . . . minek durerzaskodik?

Később mégis bánta kissé, hogy oly könnyen lemondott a Magduska társaságáról. Eszébe jutott, hogy a szelid, türelmes Etelka már sokszor rábirta szép szeri-

vel Magduskát, hogy megtegye, amit eleinte nem akart.

— Talán megkeresem . . . visszahívom és még egy kicsit biztatom, hogy jobb szeretek vele menni . . . hát az én kedvemért tegye meg . . .

Kár volt azt mondanom, hogy nem szorulok rá . . .

Ki is ment, szét nézett a ház körül, hívogatta is Magduskát, de hiába. A kis vadgalamb úgy elröpült, hogy sehol sem talált a nyomára.

— Most már igazán nem tehetek róla, biztatta magát Piroska.

S amint dolgával elkészült, nem is törődött többé Magduskával, hanem fölnyergeltette Bársonyt s Dini kíséretében kinyargalt a . . . PÖRGÖTT, BÜGÖTT A PÖRGETTYÜ. (Lásd a 143. lapon.) mezőre.

Majdnem esteledett, mikor haza tértek. Az ajtóban a kisasszony várta őket, igen komoly képpel.

- Hát Magduska hol van?
- Nem tudjuk.

— Nem volt veletek? Azt hittem, tilalam ellenére is kirándult. Egész délután nem láttam. Keressétek ti is.

Megindult a nagy keresés, de nem tartott sokáig. A kert leghátsó zugában, a legsűrűbb bozótban rábukkantak. (Lásd a képet a czimlapon.) Sötét, elszánt tekintettel hevert ott a földön, mint aki valami nagy dologra határozta el magát.

Csakugyan, nem is töltötte Magduska egészen hiába ott a hosszú délutánt. Végkép elkeseredve, szörnyű módon boldogtalanak érezve magát, legelőször is egy nagy sort sirdogált és sóhajtozott.

— Apácska! Édes jó apácskám! Ó minek is adtál ide!

Ó, ha tudnád, hogy a te kis Magdusod milyen boldogtalan!

Amint erre gondolt, eszébe ötlött valami. Azon sóhajtoz, hogy ha a jó apácska tudná? De hát persze nem tudja. Mert Magduska

868

irt ugyan koronként levelet atyjának, de ezekben a levelekben nem panaszkodhatott el buját-baját, ezeket a leveleket a bácsi mind elolvasta előbb. Így hát apácska azt hiszi, hogy csakugyan úgy van, amint ott-

hon biztatta: hogy az ő Magduskája szerető kis rokonok körében vigan és boldogan él.
— Tudom én már, mit teszek! Nem sokára otthon leszek én apácskámmal!

(Folytatása következik.)

ENG, reng a sajká,
Gazsika hajtja
Hímes ölében
Boldog-kevélyen
Ragyogó arcezzal
Ring egy kis angyal.
Öklömmyi fruska:
A kis Annuska.

Balaton árja
Sülyeszt, emel,
Le a mély árnyba
S a mennybe fel.
Parti tündérhez
Így evezünk...
Mamuskám, édes,
Jösz-e velünk?

Nem, kicsi lányom,
Itt a diványon
Bevárom nyugton,
Mig hazatérsz,
Szerencsés utat
Fürtös Annusnak!
Viharos úton
Ne érje vész!

— Ó, de oly messze
El a tengerre
Töled, mamuskám,
Nem mehetek!
Nem én, se sajkán.
Se hinta-székekben —
Gazsika! kérem,
Állítsa meg!...

Oszkár bácsi.

ERNŐ, GYURKA ÉS A PUNCSI.

(Képpel a 141. lapon.)

KEZÉBEN suhogó vesszővel állt Ernő az ajtóban. A vesszőt suhogtatta, közben fütyengetett és kiáltozott:

— Puncsi! Hol vagy? Ide, Puncsi! Hasonatlan kis jószág! Bizonyosan megint Gyurkával játszik.

A nagy kert egy pázsitos helyén csakugyan vigan játszottak Puncsi, a szép fia-

tal kutyácska és Gyurka, a kertész fia. Sokáig nem is hallották a kiáltozást és fütyentést; egyszerre azonban Puncsi megállt, fülelt, behuzta a farkát és ijedten nézett szét. Meg is látta kis gazdáját, Ernőt, ki bosszus képpel közeledett.

— Ide, Puncsi! Nem hallottad, hogy hivtalak? No megállj, megtanítalak szófogadásra.

A kis eb félénken, meglapulva közeledett Ernőhöz, ki keményen rávágott a

veszszóvel, úgy hogy Puncsi fájdalmasan vonított.

— Ez nem izlik, ugy-e? Lásd, mért szaladsz el mindig tőlem, mit jársz mindig Gyurka után? No, most megbocsátok. Hoztam is a számodra jó falatot.

Zsebébe nyult s papirosba göngyölt jó konzocskát vett elő. Odaadta Puncsinak, aki a jó falat fejében hamar elfelejtette a bántalmat s teljesítette parancsait. De amint Ernő megelégtelte a játékot és már csak sétálgatott, Puncsi csakhamar elhagyta és megint Gyurka körül szaladgált.

— Ez már mégis bosszantó, szolt Ernő odasétálva. Az én kutyám, de téged jobban szeret. Magadhoz csalogatod valamivel.

— Dehogyan is, ifjúr! Legfeljebb ha egy-egy darabka száraz kenyeret kap tőlem. Nincs egyebem és igazán nem tudom, mért szeret jobban.

Épp közel állt az öreg kertész és oda-szolt:

— Azt pedig könnyű kitalálni. Az ifjúról Puncsi kövér konzot kap, de hozzá verést és kemény szót, Gyurkától pedig száraz kenyeret, de hozzá jó bánást. Már pedig, ifjura-cskám, jutalommal, kemény parancsszóval ki lehet erőszakolni engedelmességet, de hűséges szeretetet csak nyájas szó és jószág biztosít.

A HÁROM CSÖPP.

LVASTATOK már ily mesét?
Három piczinyke semmi-
ség,

Három ragyogó kis göm-
böcske,

Hogyan veszett a minap
össze?

Egyik szol: »Első én va-
gyok,

Csak én teszek szépet, na-
gyot;

Én szerzem s védem a hazát;
A jognak erőt csak az ad,

Ha én is megpecsételém

S a férfi hősi érdemén

A korona én, én vagyok.»

— *S a véresöpp oly büszkén ragyog!*

A másik szol: »Nem engedem!

Az elsőség enyém legyen!

Ki gyógyít vérező sebet?

Ha kínod már nem tűrheted,

Ha rád borúl a gyászos éj,

Vagy elfullaszt már-már a kéj:

Én, én hozok gyógy-balzsamot.»

— *S a könnyesepp oly enyhén ragyog.*

Szelíden szol a harmadik:

»Reggeltől másik hajnalig,

Én gyűlve-gyűlök szüntelen

S nyomomban mind áldás terem;

Tőlem kövérül a mező,

Bennem bizik az éhező,

Az élet én, csak én vagyok!«

— *S a veríték mindig ragyog.*

Szász Béla.

GÓLYABARÁTSÁG.

SOK szép és érdekes dolgot olvastam már a »Kis-Lap«-ban az állatokról. Hűségüknek és ragaszkodásuknak egy kedves példáját hallottam magam is. Leirom, Forgó bácsi talán érdekesnek fogja találni, hogy a »Kis Lap« kis olvasóival közölje, hogy a »Kis Lap« kis olvasóival közölje.

Egy ismerősömtől hallottam a dolgot. Tél idején gólyát kaptak ajándékba s jól gondját viselték. Kis házikót állítottak fel számára, óvták a hidegtől és bőségesen ellátták eleséggel. A gólya lassanként egészen megszokta környezetét s olyan barátságos és szelid lett, hogy kézből evett és névre hallgatott. Egész télen át pompás dolga volt s mikor kitavaszkodott, jószívű gazdájától visszanyerte szabadságát. A ház mögött szép kert terült el, ott ütötte fel tanyáját. Néhány hétig ott tartózkodott, hanem azután eltűnt, más tájakra költözött és látszólag hűtlenül megfélekedezett jöteveiről.

Elmult a tavasz, el a nyár, s megérkezett az ősz. A madarak elhagyták a hervadó vidéket, utra keltek melegebb tájak felé. S im, egy szép, derült őszi napon gólya barátunk váratlanul megjelent ismerősei körében. Kis házikója közelében pillantották meg s kölcsönösen megörültek egymásnak. A gólya egészen boldog volt. Hosszu csőrével hozzájuk dörzsölődött s minden tőle telhető módon igyekezett szeretetét és ragaszkodását kifejezni. Mikor átesett a viszontlátás első örömein, háza felé tartott. Csőrével megrázta annak az ajtaját, azután felnézett s azt többször ismételte, mindaddig, míg megértették s kinyitották az ajtót. Ekkor belépett, körülnézett s miután meggyőződött, hogy minden a régi jó rendben van, meglepedésének jelét adva, otthonosan helyezkedett el.

Ott is maradt tegész télen át s pompásan érezte magát. Tavasszal újra bucsut mondott házigazdáinak, kik őszre, mikor atyja-fiai messze szállnak a meleg dél napsugaras vidékei felé, vendégszeretően várják őt vissza régi hajlékába.

Schwartz Irén.

A FOGFÁJÓS KROKODILUS.

— *Figura mese, három képpel.* —

*TUDJÁTOK-E, merre folydogál a Nilus.
A melynek a partján sok a krokodilus?
Ott esett meg ez a mesés história.
Ha ki kélti: tessék oda sétálnia,
Kérdje meg magától Krokodilus urtól:
Letért-e mesém az igaz mese-utról?*

*Hát, mondom, ott élt s ha meg nem halt,
most is él*

*Krokodilus ur a szép Nilus vizénél;
Vigan és gond nélkül élte a napokat,
Dolga semmi sem volt, tehát pihent sokat,
Sétált, pipázott, — mert volt ám szép pipája —
Vagy uszkált a vízben, ha kedve volt rája.
Mindezzel meg is volt nagyon elégedve
S ilykép gondolkozott, büszkén hetvenkedve:*

*«Nincsen különb legény hetedhét országon,
Nincsen bizony talán kerek e világon.
Ur vagyok, hatalmas, nagy bőségben élek.
Rettegnek tőlem s én senkitől sem félek.»*

*Mikor ezt mondá, épp a folyó partján ült
És szórakozásul halászatni készült;
Ámde egyszerre csak az állához kapott,
El sem képzelhette, hogy mi a baja ott.*

*»Jaj, szörnyü, rettentő! Jaj, meghalok
mindjárt!*

*A fejemen által ezer tüzes nyíl jár!
Meglöttek? Megszurtak? Se látok, se hallok,
Kicsordul a könnyem, úgy bele nyilallott!
Ó keserü végzet! Kinos megalázás!
Sirásra kényszerít ime a fogfájás!
De már ezt nem tűröm. Nincs messze a*

*halom,
Ott lakik a tudós, ügyes doktor Majom,
Kihuzatom vele ezt a gonosz fogat
S a doktort — megeszem. Lám, ez jó gon-
dolat.»*

El is indult mindjárt s a doktorhoz érve,
Tátott szájjal ráült a foghuzó székre.
»Segíts a bajomon iziben, azt mondom!
A fájós fogamra ne legyen több gondom!«

Mi tagadás benne, megszeppent a doktor,
Ily hatalmas beteg nem járt nála sokszor.
No de ha már itt van, szemébe kell nézni
És a dolog sorját ügyesen intézni.

»Meg lesz, uram, meg lesz«, mondá doktor
Majom,
Tudok én segíteni az efféle bajon,
S ha megsegítettem, nincs semmi kétségem
Meg is kapom érte méltó fizetségem.«

»Uri fizetséged lesz. Boldoggá teszek:
Kipróbálok rajtad a fogam: megszlek.«

»No, már ez igazán nagylelkű ígélet,
Ennél szebbet, jobbat senki nem is kérhet,
De a munkám is a szerint való leszén.
Lássunk hozzá, legyünk mentül előbb készen
S ne késsék soká a krokodilus-hála:
Hogy a doktorodat kapd be ozsonnára.
Tátsd ki hát a szádat, hadd lássam, hol a baj.
Hm! Ez nagy sor! Biz itt több a baj
mint a vaj.

Sok a gonosz fogad, mely nekem nem
tetszik...
Ez is... meg ez is... no de hát még,
ni, ez itt!
Ezt mind ki kell húzni, csak vitézül álljad!
Ha végére értünk, többé egy sem fájhat.«
Neki gyürközik és kihuzza az elsöt,
Aztán kettőt, hármát, tizet, tizenkettőt...

*Krokodilus ur már a türelmét veszti,
Soha sem lesz vége? Sokallani kezdi.*

*»Csak türelem,« szól a doktor; »majd
mevlássa,*

*Már ezután soha sem lesz fogfájása . . .
Még ezt az utolsót . . . Így ni! Ez is
kint van.*

Most már tegyen próbát az én csontjaimban.«

*Krokodilus uram meg is kaparitja,
De a guta majdhogy agyon nem lapítja:
Hiába akarná doktorát megenni,
Túljárta ez az eszén, nem lesz abból semmi,
»Ó jaj, jaj!« zokogott, amint észrevette,
»Az ármányos minden fogamat kiszedte!«*

*Vigan fut a majom, bús a krokodilus,
Nem is látja többé vidámnak a Nilus.
Oda ül a partra, rágyújt pipájára,
Kalapját mérgesen a szemébe vágja,
S türelmesen horgász, fog aprócska halat,
Fogatlannak jó az ilyen zsöngé falat.
Néha nagyot sohajt és dörög eképen:
»Ejnye de megjártam! Hát kellett ez nekem?
De megérdemlem a sorsot, mely utolért:
Gonoszul akartam fizetni a jóért!«*

A MISI SZERENCSEJE.

— Népmese. —

HOL volt, hol nem volt, egyszer valamikor és valahol volt egy szegény özvegyasszony és annak volt két fia: Palkó és Misi. Nagyon szegények voltak s a jó asszonyt még az is szomorította, hogy a két fia éppenséggel nem élt egymással olyan békességes szeretetben, mint ahogy testvérekhez illik. De Misi ebben egy csöppet sem volt hibás, mert ő mindig engedett a bátyjának, jószíviuen megbocsátott minden sértést, ő maga pedig soha sem vétett testvére ellen. Palkó ellenben mindig csak a maga hasznát nézte, haragos és erőszakos volt s nem nyugodott, míg úgy nem történt minden, amint ő akarta.

Egy napon tehát az anyjok így szólt hozzájuk:

— Édes fiaim, itthon úgy sem fértek meg, nem is boldogultok, mert földhöz ragadt szegények vagyunk. Legjobb volna, ha szétnéznétek egy kicsit a nagyvilágban, hátha belebotlanátok a szerencsébe.

— Az bizony jó lesz! Megyünk is mindjárt holnap, csak süssön édes anyánk egy kis utravalót.

Sütött is az anyjok és egyformán rakta tele a Palkó tarisznáját is, a Misiét is. A fiuk szépen elköszöntek az édes anyjoktól, megigérték, ha szerencsájök akad, majd gondolnak ő reá is; aztán világgá indultak.

Egyikök sem tudta még, hová-merre menjen, hát együtt maradtak és sokáig mentek, mendégéltek, mignem végtére nagyon elfáradtak és úgy vélték, hogy már ideje lesz a falatozásnak. Leheveredtek egy fa alá s elővették a tarisznáikat.

Ekkor Palkó így szólt:

— Tudod mit, Misi? Kár lesz mind a két tarisznyába belekezdenünk. Előbb csak az egyikre járjunk rá, azután, ha ebből kifogyott az elemózsia, elővesszük a másikat.

— Nem bánom. Hiszen ugyis mindegy.

— No, hát bontsd ki a tarisznyádat, kezdjük a tiéden.

Falatoztak, aztán pihentek. Másnap és harmadnap is így vándoroltak együtt, a negyedik napon pedig, mikor egy nagy erdő közepén falatozásra került a sor, Misi így szólt:

— Az én tarisznyám már egészen üres; most hát vegyük elő a tiédet.

— Az én tarisznyámat? Mi közöd neked az én tarisznyámhoz?

— Már hogy ne volna közöm? Most már abból fogunk falatozni.

— Abból bizony csak én magam fogok falatozni, öcsécském. Nem sok, ami benne van, magamnak is köll.

— Ohó, bátyám, nem ugy alkudtunk ám! Magad mondtad, hogy előbb az én tarisznyámra járjunk rá, azután majd a tiedet vesszük elő.

— Meglehet, hogy mondtam, de most már nem mondom.

Misi nagyon szelid, jószívű legény volt, de most már mégis kifogyott a türelméből és igen határozottan mondá:

— Már akár mondd, akár nem mondd, de most úgy lesz, hogy osztozunk. Én becsülettel megosztottam veled, amim volt.

— Az a te dolgod. Minek voltál olyan együgyű? Egy szó mint száz, az én tarisznyámból ugyan egy harapásnyit sem kapsz.

No már erre Misiben is fölforrt a méreg.

— Mindig önző voltál, azt jól tudtam; de most látom, hogy igazi álnok, gonosz vagy, rosszabb az erdő vadállatainál.

Nagy dühre lobbant Palkó s rárohant Misire. Erősebb volt, hamar a földre teperte és ott félholtra verte. Még ezzel sem érte be, hanem még a szeme világától is megfosztotta.

— Így ni! orditá dühöngve. Most hát legalább igaz, amit beszélte. Meg is ölhetnélek, de sokkal jobb lesz, ha rád találnak a medvék és farkasok és fölfalnak. Ugyis azt mondtad, hogy azok jobbak nálamnál. No, hát csak várd meg, míg találkozol velök, mert ebből a rengeteg erdőből vakon ki nem találsz.

Ezzel fölkapta a tarisznyáját és odább ment.

Szegény Misi sokáig feküdt ajultan a földön. Mikor föleszmélt, hamarjában alig tudta elhinni, hogy mi történt vele. De ugyancsak keservesen kellett meggyőződnie a szomorú valóságról, mert nem látott semmit, teljesen vak volt. Mit tegyen ily nyomorult állapotban, elhagyatva ebben a rengeteg erdőben!

Nem tehetett egyebet, mint hogy tapogatózva, lassacskán botorkált odább, reménykedve, hogy majd csak utjába vetődik valami jó szívű ember, aki innen kivezeti, ha ma nem, hát holnap. Nagyon, nagyon lassan jutott előre s amint egyszer megpihent és hallgatózott, így szólt magához:

— Az erdő egészen elcsönvedett, a madarak már nem szólnak... a szellő is hűvös... már bizonyosan este van. Jó lesz megpihenem. De itt a földön rám akadhatnak a farkasok. Inkább fölmászom valamelyik fára és ott az ágak közt alszom.

868

A legelső vastagabb fára, melyet körül-
tapogatott, föl is mászott és lehetőleg ké-
nyelmesen elhelyezkedett a magasban.

Már szundikált is egy sort, mikor egy-
szerre csak arra rezzent föl, hogy beszél-
getés hallatszik föl a fa alól. Látni nem
láthatta, kik beszélnek, de a hangjukról
rájok ismert, hogy a medve, a róka és a
nyul vannak ott együtt. És maga sem
tudta, hogy, hogy nem, de megértette a
beszédjüket.

— No, most már vigabban élünk itt a
szép erdőnkben, ugy-e? dörmögte a medve.

— Hál' istennek, most már nincs semmi
veszedelem, mióta a király nem jár vadászni
és boszuságában másokat is eltiltott a va-
dászattól, örvendezett a nyul.

— Ugyan megjárta a kegyetlen király,
hogy éppen itt, az erdő tündérének a büvös
fája alatt, megölte azt a szegény fiatal
őzikét, jegyzé meg a róka. Azóta egyik baj
a másik után szakad a nyakába.

— És nem is szabadul meg egyiktől
sem, mert nem tudja a módját, nem is
fogja tudni soha, dörmögte a medve.

— Hahaha! Pedig ugyancsak könnyen
hozzá juthatna, ha pirkadó hajnal idején
itt a büvös fa alatt meggyűjtené a har-
matot, mely minden nyavalyát meggyógyít
és melytől mindent meglát az olyan ember,
aki megkeni vele a szemét.

— Csakhogy ezt soha sem fogja meg-
tudni.

— Ugy kell neki! Hadd lakoljon! Eleget
pusztított köztünk!

Misi ott fönt a fán még a lélekzetét is
elfojtotta, nehogy valamiképen elárulja ma-
gát. Nem is vették észre az állatok s
miután még egy kis ideig beszélgettek, jó
éjszakát kívántak egymásnak és elszéledtek.

Természetes, hogy Misi most már egy
pillanatra sem tudott elaludni. Igaz-e, amit
az állatok egymás közt beszéltek? Ha igaz
volna! De akkor meg kell lesni a pirkadó
hajnalt . . . pedig vak szemeivel nem lát-
hatja. No de a madarak korán kelnek,
meglesheti, mikor mozgolódnak.

Amint hajnalban a legelső madárka meg-
szólalt, Misi lebocsátkozott a fáról és a füre
hajolva, tele szedte a tenyerét harmattal
és megmosta vele a szemeit. Alig tette meg,
ujjongva kiáltott fel:

— Igaz! Igaz! Látok, újra látok, csak
ugy, mint régen!

De nagy örömében sem feledkezett meg
róla, hogy itt még egyebet is tehet. Elő-
vette üres tarisznyájából az üres kulacsot
és teleszedte a fa alatt bőven csillogó
harmattal. Nehéz és fárasztó munka volt,
de nem sajnálta.

Mikor elkészült a dolgával, megpihent
és egy kicsit gondolkozott, hogy most már
mitevő légyen. Hamar elszánta magát.

— Ugy lesz az legjobb. Megyek egyene-
sen a király udvarába.

Az bizony nagy darab ut volt, kivált
onnan a rengeteg erdő közepéből, ahol csak
holmi gyökerekkel és vad gyümölcsessel táp-
lálkozhatott. Végre azonban mégis kiért
az erdőből és szaporán vándorolva, eljutott
a király palotájába, ahol szolgálatra ajánl-
kozott. Mivel nagyon jó képű, izmos, derék
legény volt, az udvarnagy föl is fogadta
söprögető szolgának.

Alig nézett egy kicsit szét az udvaron,
tornácokon, már látta, hogy mindenki
nagyon szomorú képet vág itt a palotában.
Nem is köllött tudakolnia, hogy miért,
mert egyszerre csak siránkozva jött ki a
belső termekből a király főudvarmestere.

— A király ő felsége szomjas! Ó! Ó!
Mit csináljunk!

Az egész udvari népség jajgatva tördelte a kezeit:

— Szomjas a király! Ó jaj! Mit csináljunk!

Misi nagyot bámult s nehezen tudta megállani, hogy ne nevéssen.

— No, már ez furcsa! Ha szomjas ő felsége, hát igyék egy pohár vizet, mondá az udvari strázsának.

— Igen ám, ha volna, felelt ez.

— Az sem baj. Ha én király vagyok, hát iszom jó borocskát.

— Az nem segít a bajon. Bújában és haragjában királyunk is iszik drága jó borokat, mignem elkábul, de mikor föleszmél, csak annál szomjasabb, vizet kíván, azt pedig nem tudunk neki adni. Már száz kutat is furtunk itt a palota udvarán és a nagy kertben, de mind olyan keserű vizet ad, hogy nem lehet meginni. És ha kívülről hozzuk a legjobb vizet is, mire ide jut, szintén ihatatlanná válik. Valami gonosz varázslat verte meg szegény királyunkat!

Misi nem szólt rá semmit, hanem félrehúzódott, elővette a kulacsot és megmosta szemeit a bűvös harmattal. Aztán lassan ide-oda járt az udvaron s egyszerre csak jelentkezett, hogy ha neki valami kis jutalmat adnak, hát ő holnapra bőséges jó vizet terem. Amint ezt a király hallotta, fölkiáltott:

— Ha beváltod, amit ígérsz, rögtön megteszlek a testőrseregem kapitányának.

Misi azonnal dologhoz látott. Az udvar közepén gyönyörű nagy fa állt, azt kívágta, aztán kiásta a gyökerét is és szorgalmasan ásott tovább, mignem egy nagy kőre bukkant. Ezt csákánnyal széttörte, és ime,

— a kő alól a legpompásabb kristálytisza viz fakadt. És ugyanakkor a többi kutak vize is mind jóra változott.

A királynak nagy volt az öröme s ő is beváltotta a szavát: Misi másnap már fényes aranyos ruhában járt mint a királyi gárda kapitánya. Az udvari népség is fölvidult, de biz' a nagy öröm nem sokáig tartott, mert amint az egyik baj elmúlt, mindjárt busulni kezdett a király a másikon, amelyre eddig nem is igen hederített.

Ez a baj pedig ott volt a király nagy kertjében. A legremekebb gyümölcsfák, szőlőtök pompáztak ott, de a király soha egy árva szem gyümölcsöt sem kóstolhatott meg a maga terméséből, mert mikor a fák elvirágoztak, az éretlen kis gyümölcs, szőlő azonnal fonyadni kezdett és lehullott. Nem maradt meg soha egy árva szemecske sem kóstolónak. A leghíresebb kertészek próbálták meg tudományukat, de mind hiába. A király a haját tépte dühében.

— Legutolsó jobbágyom, ha van egy vadalfája, ehetik a gyümölcséből és nekem, a királynak, egy szem szilvám nem terem!

Misi kapitány, amint ezt hallotta, megint elővette a kulacsot, megmosta a szemeit, járt-kelt, aztán a király elébe lépett és azt mondta, hogy ő segíteni fog a bajon.

— Ha ezt is megteszed, első miniszteremnek nevezlek ki.

Misi egy sereg munkást rendelt ki és az egész óriási kert körül mély árkot ásott. És amint már jó mélyre ástak csodálatos aranylánczot találtak, melylyel az egész kert köröskörül be volt kerítve.

868

Ezt kiemelték s a tömérdek aranyból Misi kapitány, akinek a király odaajándékozta, dús gazdag emberré lett. E mellett pedig a király után első ember is lett az országban, mert a varázslat megtört, a következő nyáron a király kertjében a legpompásabb gyümölcsök sulyától szinte görnyedtek a fák. Egész gyönyörűség volt azt látni.

Igen, annak, aki láthatta. De a királynak olyan rosszak voltak a szemei, hogy egy arasznyira az orrától már semmitsem látott. Most már ez volt a legnagyobb keserősége.

— Hajdan a saséval vetekedett a szemem, célba vettem és lelőttem a vadat oly messziről, hogy mások még nem is látták. Most olyan vagyok, mint akár mely nyomorult vak koldus, a világ szépsége nem létezik az én számomra! Ó!

Ilyen nyomorult világtalanságban már élni sem kívánok!

Megszólalt erre Misi:

— Felsőleges királyom, hátha lehetne rajta segíteni? Én megpróbálom.

— No, ha még ezt is meg tudod tenni, akkor neked adom feleségül a lányomat és vele adom a fele királyságomat.

Hát azt meg is kapta Misi, mert a kulacsból hozott tündérharmatot, megmosta

vele a király szemét és ime — a király újra épp oly jól látott, mint hajdanában.

Nagy volt a vigság és Misi király lakadalma ünnepén száz ökröt sütöttek meg a nép örömeire. Maga Misi király is kísértelt, hogy lássa a nép mulatozását. Amint ott járt, egy rongyos, nyomorult alakot pillantott meg, torzonborz hajjal és szakállal, beesett szemekkel.

— Ezt az embert ismerem, de mégsem tudok ráismerni, gondolá Misi király.

A kulacsában volt még egy kis maradék tündérharmat, azzal megáztatta szemeit. Rögtön tudott mindent. Oda lépett a koldushoz és így szólt:

— Sok esztendeje, hogy nem láttuk egymást. Rám ismersz-e, Palkó?

A gonosz Palkó, mert csakugyan ő volt, majd holtra ijedt. Ráismert ő Misi sire és épp ezért ijedt

meg. Alázatos képmutatással felelé tehát:

— Bizonyosan téved felséged . . . hogy ismerhetném én, nyomorult koldus! Sohasem láttam. Csak ma kerültem a fővárosba.

— Most is álnok vagy, mint régen te. szólt Misi király. Persze, félsz, hogy gonosz tetteredért most lakolni fogsz. De ne félj, nem lesz bántódásod. Amit vesztetted tettel, az szerencsét hozott reám, én tehát megbocsátok.

. . . TELJESITETTE PARANCSAIT.
(Lásd a 133. lapon.)

Igy már megvallotta Palkó, hogy csakugyan ő az. A jó Misi király magával vitte, felruházta, jól tartotta és ott akarta marasztalni. De a ravasz Palkó mást gondolt, mert Misi minden titkolózás nélkül elmondta neki szerencséje történetét. És Palkó kárörvendve gondolá:

— Megállj csak, te együgyü! Én is elmegek oda arra a fára és bizonyosan olyan titkot tudok meg, hogy kitúrlak a királyságból.

Egy szép napon tehát eltűnt és addig vándorolt, mignem végre eljutott abba a rengeteg erdőbe és rátalált a tündérfára. Az est leszálltával fölmászott a fára s mikor besötétedett, nagy örömmel hallotta, hogy a medve, róka és nyul csakugyan ismét oda gyülekeznek. De öröme nem tartott sokáig, mert a medve boszusan dörögte:

— Tudjátok-e, hogy miért fordult rosszra sorsunk, mióta legutóljára itt találkoztunk? Ember volt közel, kihallgatta a beszédünket!

— Igen, szólt a róka szaglálózva. És most is . . . embert szimatolok . . . igen, bizonyos vagyok felőle, hogy most is lap-pang valaki a fán.

— No jaj neki! bömbölt a medve. Mindjárt lehozom.

S kapaszkodni kezdett a fára. Palkónak halálos verejték lepte el az arcát . . . ha a medve megkaparítja, vége! Nagy rémületében gyorsan egy oldalágra mászott s leugrott a földre, aztán hanyatthomlok futásnak eredt. A nyulacska vette észre, utána iramodott és el is érhetne volna, de tudta, hogy ő nem bír vele. Kiáltott tehát társainak s a medve bőszen felelé:

— Megyünk, megyünk! Csak te légy mindig a nyomában, akkor hiába fut a világ végeig is, egyszer mégis elérjük.

És azóta a gonosz Palkó folyton-folyvást futott és remegett, soha sehol sem volt nyugta és maradása, mindig azt hitte, hogy sarkában a nyulacska, utána pedig a róka és a medve. Az emberek nevelték is, szánták is az országfutó rongyos koldust, de segíteni senki sem tudott rajta, úgy pusztult el nyomorúságosan.

Misi király pedig boldogan élt és uralkodott sokáig és még ma is élne, ha már rég meg nem halt volna.

SZÁMREJTVENY.

1	1	1	1
3	3	3	3
4	4	4	4
8	8	8	8

Ezek a számok úgy helyezendők el, hogy vízszintesen is, függőlegesen is minden sor egyformán 16-ot adjon.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A tarka könyv.”

Irta **Hoffmann Ferencz**. Százötven elbeszéd gyermekek számára, tizenegy eredeti színes képpel, szép vászonkötésben.

A PÖRGETTYÜ TITKA.

(Képpel a 132. lapon.)

JÓ testvérek voltak Ferike és Anikó, de azért, mi tagadás benne, néha-néha ők is évődtek és ingerkedtek egymással. Ferike sokszor nevetett az Anikó gyönyörűsége Viczáján és a bábu-ozsonnán, melynél Anikó szüresolta ki a Vicza porcióját is. De Anikó sem maradt adós, sőt még

868

tultett Ferikén, mert ő már szinte megvetőleg beszélt a Ferike játékaíróól.

— No bizony! Hát az talán valami nagyszerű dolog, mikor félóráig is búgatód azt az ostoba pörgettyűt!

Ez nagyon elevenére talált Ferikének, mert a pörgettyűzésben mester volt, szerette is magát produkálni. Oly ügyesen tudta a zsinórt rácsavarni a pörgettyűre, aztán hirtelen lerántani, hogy a kis játékszer perczekig keringett nagy búgással és nagy gyorsasággal. De Anikó előtt hiába dicsekedett, a kis leány megvetőleg mondá:

— Már ilyen haszontalansággal igazán nem tölteném az időmet.

— Persze, mert nem tudod megpörgetni.

— Nem is akarom. Nem érdemes rá, hogy csak a kezembe is vegyem.

Egy napon azonban mégis rászorult. A mama beteg volt s Anikóra bizta a piczike Mariskát.

— Sétálgass vele, szórakoztasd, hogy nyugodhassak tőle.

Ezt könnyebb volt meghagyni, mint teljesíteni. A kicsike csak azért is mindenkép a mamához akart menni; nem kellett neki se játék, se mese és Anikó már kifogyott minden tudományából, mikor a kis Mariska megpillantotta a pörgettyűt, melyet Ferike ott felejtett. A kicsike már sokszor látta, amint Ferike pörgette. Neki nagyon tetszett s most azt kívánta Anikótól, hogy ezzel mulattassa.

— Ez nem ér semmit... majd egyebet játszunk, felelé Anikó.

De a kicsikével nem lehetett alkudni. Neki most ez kellett. Meg is tette volna Anikó, csak hogy nem tudta, nem értett hozzá. Próbálgatta, de hiába, a pörgettyű nem akart búgni és pörögni s az lett belőle, hogy a makranczos kicsike sírni kezdett mérgében. Ha a mama meghallja, nem igen fog örülni.

Épp ekkor ért oda Ferike s megtudta, mi a baj.

— Csak ez a baj? No, ezen könnyen segíthetek.

A következő perczben már vigan pörögött, búgott a pörgettyű (Lásd a képet a 132. lapon), a kis Mariska gyönyörködve nézte s többé eszébe sem jutott, hogy a beteg anyánál alkalmatlankodjék. Anikó azonban kénytelen volt megvallani, hogy ezt csak a pörgettyűnek és Ferikének köszönheti. Bünbánólag szólt Ferikéhez:

— Taníts meg rá, hogyan kell vele bánni, mert máskor is rászorulhatok.

— Megtanítlak szívesen s tudom, többé meg nem veted ezt az ügyességemet. Mert lásd, nincs olyan csekély dolog, hogy tudni érdemes ne volna.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIX. köt. 7-dik számában közölt képrejtvények megfejtése:

Kulacs. — Szeget szeggel.

Helyesen fejtették meg: Szántó Bella, Fáy Erzsé. Szalay Imre, Eibenschütz Aranka, Jóó Istvánka, Diamant Róza, Niessner Ella, Blanka és Ali, Scheffer Viktor, Robicsék Béla, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Lázár Bertó és Imre, Herzl Antal, Kiszely Lehel, Mazanek Ilona, Kováts Gizella, Patterson Margit és Orsolya, Leszek Géza, Kövesy Rudi, Deutsch Erzsike és Frigyes, Gedeon Zoltán, Radics Elemér, Rechnitz Marci és Ármin, Leitner Olga, Weldin Oszkár és Sándor, Halasy Melanie, Szerviczky Gabriella, Szelke Hajnalka és Józsi, Scheer Anna, Sigray Béla, Pali és Pista, Kaiser Rózika és Ferencz, Moesz Ilonka, Mérey Ágosta, Szigeti Janka és Ernő, Hagymássy Lajos, Bakay Margit, Sarkady Endre, Csizék Ilona, Goldstein Jóska és Dezső, Saláth Ilona, Jánosi Anna és Dódi, Ádámty Ilona, ifj. Jákó János, Taubner Margit, Alberti Alice és Ella, Kreibik Sándor, Przybilla Jenő, Csányi Ödön, ifj. Golubovics Lajos, Gámsz Ilona és Etel, Grósz Miksa és Lajos, Áchim Mariska, Császár Ferencz, Szél Piroška, Piller Géza, Sturm Margit, Papp Katinka, Vajda Miklós, Csoma Boróka (? fiu- vagy leánynév ez? *F. b.*), Tölgyi Sándor, Benes Kálmán, Okolicsányi Marcsa, Schreyer Imre, Kaufmann Alfréd, Veres Katicza, Pongrácz István, Bohdaneckzy Imre, Gál Amália és Márta, Lederer Irma és Sarolta, Lázár Béla, Bónis Berta, Grünwald Ilonka, Szemző János (részben), Botka testvérek, Rosenwald Rudolf, Fuchs József, Szabó Ilonka, Lázár Piroška, Fischl Izabella, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Gyurkovich Dódi, Mansfeld Nóra, Gutmann Irma, Unátyinszky Iluska, Szathmáry Marietta, Hirsch Hertha és Zelma, Angyal Irma,

Szentpétery Gyula, Baum Miklós, Ficzek Mariska, Lányi Rozika, Pauer Árpád, Wolf Blanka és Margit, Mihályfi Ernő és Zoltán, Kathonay Lenke és Olga, Boross Margitka, Freyler Editke, Koritschoner Margit, Bogisich Imre, Deutsch Hedi, Schlichter testvérek, Szabó István, Brenner Ernő és Zoltán, Havas Margit, Szent-Ivány Karola, Richon testvérek, Wámoscher Lujza, Schwartz Frigyes, Szemők Katicza és Maricza, Bolyó Pálma és Károly, Weisz Bella és Miksa, Mezei testvérek, Vörös Endre, Kövesdy Aranka, Busay Gizike és Irénke, Berzelly Jerta, Bukó Sándor és Kálmán.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett: *Pauer Árpád, Zúgráiban*, kinek a jutalom-könyvet (*»Az ifjú Anakharzis utazása Görögországban«*, írta *Barthélémy*, a magyar ifjúság számára szerkeszté *Hanthó Lajos*, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* XLIX. köt. 6-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Wolf Blanka és Margit, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Fischl Izabella, Lázár Piroška, Baum Miklós, Deutsch Hedi, Koritschoner Margit, Wagner Irénke és Évike.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Benes Kálmán. A nagy pályázatban részt vehetsz levél-alakban irt művel is. Rejtvényed hiányos, mert az »ócska« szó hosszú ó betűje nem illik a feladványba; nem írhatjuk: Tómpa. A *lyuk* szó pedig nem azonos értelmű a *hézag*-gal. — **Torzán** van egy szórakozott kis olvasóm, aki beküldte a »Kulacs« és »Szeget szeggel« megfejtéseket, de nem írta alá a nevét. Hogy hívják? — **Grünwald Ilonka.** Feladványodnak az a hibája, hogy egynek veszed a hosszú ö-t a rövid ő-vel. Pedig nem lehet s *pör*, *sör* helyett nem mondhatunk *pört*, *sört*. A betűrejtvényekből egyet besoroztam. — **Fuchs József.** Minden kis olvasómnak felelek minden olyan kérdésére, mely arra való, hogy választ írjak rá. Tehát bátran számolhatsz rá te is. — **Unátyinszky Iluska.** Kedves soraid igaz öröömre szolgáltak. Dehogy mosolygok rajta, hogy már-már nagy leány létedre még mindig olvasóim közt vagy! Inkább meghatottan veszem tudomásul őszinte, meleg ragaszkodásodat a *»Kis Lap«*-hoz s megsugom neked, hogy azoknak, a kik mosolyognak rajtad, azt felelheted: volt a *»Kis Lap«*-nak olyan olvasója is, a ki azért lépett ki az olvasók sorából, mert másnap mint boldog menyasszony lépett oltár elé vőlegényével. Szívvel köszöntlek! — **Baum Miklós.** Kérdéssel a kiadó-hivatalhoz kell fordulnod, mely az előfizetők jegyzékéből talán kiderítheti, hol lakik az, aki után kérdezősködsz. Én hogyan tudhatnám, hogy annyi ezer kis olvasóm közül melyik hová való? — **Fischl Izabella.**

A talalós kérdések, melyeket beküldtél, mind rejtve; nagy részök meg is jelent a *»Kis Lap«*-ban. — **»Nemtudomki.«** Jól tudom, ki; de aki trétás nevet ír sorai alá, nem kerülhet a megfejtők jegyzékébe. — **Felléry Jolán, Bombay.** Hozzon Isten szerencsésen haza messzi Keletindióból. Teljesen át tudom érteni, hogy abban az idegen világban nagyon elfogja szivedet a honvágy, — no de nem sokára itthon leszel ismét a drága magyar földön. Természetes, hogy én is szívesen foglak látni, ha fölkereszsz. A kiadó-hivatal a lappéldányodra nézve megfelelően fog intézkedni. — **Szigeti Janka és Ernő.** A levelező-lapokat megkaptam, de a rejtvényeket nem találok közölhetőkné. Törjétek jobban és jobban a fejteket. — **Rosenvald Rudolf.** Azt kéred, hogy »igazi és magyar« nevedet írjam ki, azt, hogy *Rezső*. Te alkalmasint még nem igen régi olvasója vagy a *»Kis Lap«*-nak s nem olvastad, a mit e rovatban többször megmagyaráztam: hogy a »Rezső« olyan kores-szó, mely semmit sem jelent s a Rudolf név magyarításaképp használni helyesen nem lehet; éppen annyit ér, mint ha a Josefet »Jezső-ere, a Gabrielt »Gesző-re stb magyarátanók. Aki tehát a Rezső nevet használja, nem használ sem »igazi«, sem »magyar« nevet. A hibás, fonák magyarátságnál többet ér az eredeti név megtartása; azért a *»Kis Lap«*-ban minden Rudolf megmarad — Rudolfinak. Ez, bár nem eredeti magyar szó és név, mégis sokkal jobb, mert legalább igazán név. Másik leveledben foglalt kérdésedre az a válaszom, hogy a *»Kis Lap«* olvasói számára nincs más nevem, mint: *Forgó bácsi*. — **Natti Klótildka.** Ha nem volt e rovatban számodra izenet, ez csak azt mutatja, hogy vagy nem kaptam meg soraidat, vagy nem találtam bennök olyan kérdést, melyre válasz lett volna szükséges. Mostani leveledben sem irtad meg, hogy mire is várod tőlem a választ? Nem alkalmatlan nekem kis olvasóim levele soha, arra meg semmi okom sincs, hogy reád haragudjam. E tekintetben tehát ne legyen semmi aggodalmad. A hiányzó számrá és a bekötési táblára vonatkozó kívánságodat közöltem a kiadó-hivatallal, mely eddig talán már teljesítette is. — **Zoltán Veruska.** Ha találkozol azzal a jó tündérrel és rá tudod beszélni, hogy feléd fordítsa a szerencsét, hát az bizony jó lesz. De én nem tehetek egyebet, mint hogy a sorshuzásra bízom a döntést. Mert ha én mondanám, hogy találkoztam a tündérével, még talán el sem hinné mindenki, hanem azt mondanák, hogy nem megy igaz uton az a sorshuzás. Már pedig azt, ugy-e, te sem kívánod, hogy Forgó bácsi ilyen gyanuba keveredjék?

A *»Kis Lap«* helybeli előfizetői részére mellékeljük a Szánkási János-féle nyilvános minta elemi fiu tan- és nevelőintézet és középiskolai internátus 1894/95. tanévi értesítőjét és ajánljuk azt a t. szülők szíves figyelmébe.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.